

RADA PRE MEDIÁLNE SLUŽBY

Palisády 36, 811 06 Bratislava

Rozhodnutie č. RZK/41/2023
Správne konanie č. REO-RPMS/2023/00124

Bratislava dňa 7. 6. 2023
Doložka právoplatnosti:

R O Z H O D N U T I E

Rada pre mediálne služby (ďalej len „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 109 a § 110 ods. 1 a 2 zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách postupom podľa § 225 zákona č. 264/2022 Z. z. a § 30 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní rozhodla, že správne konanie č. REO-RPMS/2023/00124 (predch. č. REO-RPMS/2022/00348) vedené voči spoločnosti HEURÉKA EVOLUTION, s.r.o. vo veci zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu v súvislosti s poskytovaním obsahu – blogu „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“ šíreného v rámci obsahovej služby *Hlavné správy*

zastavuje

pretože odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

O d ô v o d n e n i e

V zmysle § 109 ods. 3 písm. a) a c) zákona č. 264/2022 Z. z. je Rada orgánom verejnej správy, ktorého poslaním je okrem iného presadzovať verejný záujem v oblasti poskytovania platforiem na zdieľanie obsahu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti poskytovania platforiem na zdieľanie obsahu. Do pôsobnosti Rady patrí podľa § 112 ods. 2 písm. c) zákona č. 264/2022 Z. z. rozhodovanie o podnetoch na zamedzenie šírenia nelegálneho obsahu na platforme na zdieľanie obsahu. Podľa § 152 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z. Rada začne konanie o zamedzení nelegálneho obsahu aj vtedy, keď z vlastnej činnosti získa informáciu o existencii nelegálneho obsahu a vec neznesie odklad. Na konanie podľa zákona č. 264/2022 Z. z. sa vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“), okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 9 ods. 2, § 49, § 57, § 61 až 68 zákona č. 71/1967 Zb.

Rada na svojom zasadnutí dňa 7. 12. 2022 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči spoločnosti HEURÉKA EVOLUTION, s.r.o. vo veci zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu v súvislosti s poskytovaním obsahu – blogu „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“ šíreného v rámci obsahovej služby *Hlavné správy*, ktorý mohol naplniť definíciu nelegálneho obsahu podľa § 151 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z.

Účastník konania bol v oznámení o začatí konania, ktoré mu bolo doručené dňa 14. 1. 2023, vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania boli screenshoty blogu „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“, ktorý bol dostupný na <https://blog.hlavnespravy.sk/30443/zidovka-z-tel-avivu-odhaluje-falšovanie-pribehu-o-holokauste/>.

Dňa 16. 1. 2023 bolo Rade doručené vyjadrenie účastníka konania k oznámeniu o začatí správneho konania.

Podkladmi pre toto rozhodnutie sú screenshoty blogu „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“, ktorý bol dostupný na <https://blog.hlavnespravy.sk/30443/zidovka-z-tel-avivu-odhaluje-falšovanie-pribehu-o-holokauste/> a vyjadrenie účastníka konania.

Rada po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a oboznámení sa s nimi v danej veci rozhodla dňa 7. 6. 2023.

* * *

Podľa § 151 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách „*Nelegálnym obsahom sa na účely tohto zákona rozumie obsah, ktorý*

- a) naplňa znaky detskej pornografie alebo extrémistického materiálu,*
- b) podnecuje ku konaniu, ktoré naplňa znaky niektorého z trestných činov terorizmu,*
- c) schvaľuje konanie, ktoré naplňa znaky niektorého z trestných činov terorizmu, alebo*
- d) naplňa znaky trestného činu popierania a schvaľovania holokaustu, zločinov politických režimov a zločinov proti ľudskosti, trestného činu hanobenia národa, rasy a presvedčenia alebo trestného činu podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti.“*

Podľa § 152 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách „*Konanie o zamedzení nelegálneho obsahu regulátor začne aj vtedy, keď z vlastnej činnosti získa informáciu o existencii nelegálneho obsahu a vec neznesie odklad.“*

Podľa § 422d ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona je trestný čin „popieranie a schvaľovanie holokaustu, zločinov politických režimov a zločinov proti ľudskosti“ definovaný nasledovne:

„(1) Kto verejne popiera, spochybňuje, schvaľuje alebo sa snaží ospravedlniť holokaust, zločiny režimu založeného na fašistickej ideológii, zločiny režimu založeného na komunistickej ideológii alebo zločiny iného podobného hnutia, ktoré násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy smeruje k potlačeniu základných práv a slobôd osôb, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.
(2) Rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto verejne popiera, schvaľuje, spochybňuje, hrubo zľahčuje alebo sa snaží ospravedlniť genocídium, zločiny proti mieru, zločiny proti ľudskosti alebo vojnové zločiny spôsobom, ktorý môže podnecovať násilie alebo nenávisť voči skupine osôb alebo jej členovi, ak bol páchatel' alebo účastník tohto činu odsúdený právoplatným rozsudkom medzinárodného súdu zriadeného na základe medzinárodného práva verejného, ktorého právomoc uznala Slovenská republika, alebo právoplatným rozsudkom súdu Slovenskej republiky.“

Podľa § 423 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona je trestný čin „hanobenie národa, rasy a presvedčenia“ definovaný nasledovne:

„Kto verejne hanobí

- a) niektorý národ, jeho jazyk, niektorú rasu alebo etnickú skupinu, alebo*
- b) skupinu osôb alebo jednotlivca pre ich skutočnú alebo domnelú príslušnosť k niektorej rase, národu, národnosti, etnickej skupine, pre ich skutočný alebo domnelý pôvod, farbu pleti, náboženské vyznanie alebo preto, že sú bez vyznania,“*

Podľa § 424 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona je trestný čin „podnecovanie k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti“ definovaný nasledovne: „Kto verejne podnecuje k násiliu alebo nenávisti voči skupine osôb alebo jednotlivcovi pre ich skutočnú alebo domnelú príslušnosť k niektorej rase, národu, národnosti, etnickej skupine, pre ich skutočný alebo domnelý pôvod, farbu pleti, sexuálnu orientáciu, náboženské vyznanie alebo preto, že sú bez vyznania, alebo verejne podnecuje k obmedzovaniu ich práv a slobôd, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.“

* * *

Dňa 1. 9. 2022 v čase o 9:47 hod. bol na spravodajskom portáli *Hlavné správy* publikovaný blog „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“.

Uvedený blog sa okrem iného tematicky venoval problematike určovania reálneho počtu ľudí hlásiacich sa k židovskej národnosti, pričom sa v ňom vyjadrovali pochybnosti o počte obetí, ktoré si vyžiadala holokaust počas druhej svetovej vojny. Následne boli v blogu uvedené počty Židov za niektoré roky 20. storočia spolu so zdrojmi, z ktorých boli tieto údaje získané, čo malo dokazovať, že počet obetí holokaustu bol zmanipulovaný.

Zároveň boli v danom blogu expresívnym spôsobom vyjadrené kritické postoje voči príslušníkom židovskej národnosti kvôli ich údajným agresívnym a škodlivým aktivitám v rámci celosvetového diania a kvôli údajným snahám celosvetovo úmyselne zavádzať verejnosť a uvádzať nepravdivé údaje.

* * *

Sloboda prejavu, zakotvená v čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti. Avšak **sloboda prejavu** nie je bez hraníc a **nemá absolútny charakter**. Ústava SR stanovuje možnosť obmedzenia slobody prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií nasledovne: „Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.“ (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR).

V prípade vzájomného konfliktu ústavou garantovaných práv Ústavný súd SR vo svojej doterajšej judikatúre viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Z čl. 26 ods. 4 Ústavy SR vyplýva, že sloboda prejavu je garantovaná len do tej miery, pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do *práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo ochrany verejného zdravia a mravnosti*.

Z čl. 26 ods. 4 Ústavy SR vyplýva, že každé obmedzenie slobody prejavu musí

- vyplývať zo zákona (požiadavka legality),
- sledovať niektorý z legitímnych cieľov, uvedený v ustanovení čl. 26 ods. 4 Ústavy SR – t.j. ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo ochranu verejného zdravia a mravnosti (požiadavka legitimacy),
- byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu tohto legitímneho cieľa (požiadavka proporcionality)

Pokiaľ ide o pojem „nevyhnutnosť“, Ústavný súd SR konštatoval: „V súlade s medzinárodným štandardom termín „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti“ možno vysvetliť ako naliehavú spoločenskú potrebu prijať obmedzenie základného práva alebo slobody. Obmedzenie práv a slobôd je nevyhnutné, keď možno konštatovať, že cieľ obmedzenia inak dosiahnuť nemožno. Predpokladom teda je, že obmedzenie je nutné aj v demokratickej spoločnosti.“ (PL. ÚS 15/98). Pri uplatňovaní požiadavky proporcionality (pri tzv. teste proporcionality) a pri posudzovaní, či môže byť sloboda prejavu

obmedzená za účelom ochrany niektorého z verejných záujmov uvedených v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR (ochrany práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrany verejného zdravia a mravnosti) je teda v prvom rade potrebné posúdiť, či je obmedzenie slobody prejavu naozaj nevyhnutné – t. j. či ochranu verejného záujmu nemožno vykonať iným, menej obmedzujúcim spôsobom, ktorý menej zasahuje do slobody prejavu (požiadavka minimalizácie zásahu do základného práva). Ak obmedzenie slobody prejavu a ochranu verejného záujmu nemožno vykonať iným spôsobom, je následne potrebné vážiť na jednej strane právo na slobodu prejavu a na druhej strane konkrétny verejný záujem a posúdiť, či v okolnostiach konkrétného prípadu prevažuje právo na slobodu prejavu alebo tento konkrétny verejný záujem. Je teda potrebné zistiť, ktorá ústavou chránená hodnota má v okolnostiach konkrétného prípadu väčšiu váhu alebo dôležitosť a následne dať prednosť tej, ktoré je v konkrétnom prípade dôležitejšia.

Podstatou predmetného prípadu je konflikt medzi slobodou prejavu podľa čl. 26 Ústavy SR, konkrétne slobodou prejavu účastníka konania, na ktorého spravodajskom internetovom portáli bol zverejnený blog „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“, a verejnými záujmami na ochrane verejného poriadku a práv a slobôd iných, uvedenými v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, ktoré môžu byť zverejnením blogu poškodené.

Účastník konania vo svojom vyjadrení uviedol: „*Naša spoločnosť prevádzkuje blogovisko www.blog.hlavnespravvy.sk, na ktorom bol publikovaný blog blogera Borisa Mesára – „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“, kvôli ktorému Rada začala správne konanie. Blogovisko, ktoré prevádzkujeme, je verejný priestor, kde každý po riadnej registrácii môže zverejňovať ľubovoľný obsah, ktorý nie je v rozpore s podmienkami blogera a právnym poriadkom Slovenskej republiky, ktoré sa každý bloger pri registrácii zaväzuje dodržiavať. Naša redakcia nenesie za zverejnené príspevky žiadnu zodpovednosť, na čo aj upozorňuje priamo na stránke. Každý bloger, ktorý je povinný sa registrovať pod vlastným menom a s vlastnou fotografiou, nesie za svoje príspevky zodpovednosť sám. Podmienky registrácie ako aj podmienky blogovania na nami prevádzkovanom blogovisku sú jedny z najprísnejších v Slovenskej republike. Medzi podmienky blogovania patrí aj súhlas s bodom 7 podmienok blogovania: „7. Blogerovi sa zakazuje najmä: propagovať násilie a otvorene alebo skrytou formou podnecovať nenávisť na základe pohlavia, rasy, farby pleti, jazyka, viery a náboženstva, politického či iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnosti alebo k etnickej skupine; propagovať vojnu alebo opisovať kruté alebo inak neľudské konanie spôsobom, ktorý je ich nevhodným zľahčovaním, ospravedlňovaním alebo schvaľovaním.“ Obsah blogov nečítame, nemoderujeme, neupravujeme a riešime ich iba v prípade nahlásenia zo strany občanov. Po tom, čo sme sa z médií dozvedeli, že Rada pre mediálne služby začala správne konanie kvôli blogu zverejnenom na našom blogovisku blogerom Borisom Mesárom sme jeho blogerský profil pozastavili a zamedzili naň prístup verejnosti a to až do rozhodnutia Rady. Po tom, čo nám bude doručené rozhodnutie rady v tejto veci budeme postupovať podľa tohto rozhodnutia.“*

Pri vykonávaní testu proporcionality, t.j. pri posudzovaní otázky, či bolo obmedzenie slobody prejavu zaručenej v čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd naozaj „nevyhnutné v demokratickej spoločnosti“ za účelom ochrany niektorého z verejných záujmov stanovených v čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany morálky, ochrany povesti alebo práv iných), aj Európsky súd pre ľudské práva zohľadňuje viacero kritérií (faktorov). V rozhodnutí vo veci **Perinçek v. Švajčiarsko** (rozhodnutie z 15. októbra 2015, § 204 - 207) ich zhrnul takto:

„204. Súd bol postavený pred úlohu zvážiť uplatnenie článku 10 Dohovoru v mnohých prípadoch týkajúcich sa **vyhlásení, verbálnych alebo neverbálnych, o ktorých sa tvrdilo, že vyvolávajú alebo odôvodňujú násilie, nenávisť alebo neznášanlivosť**. Pri posudzovaní, či zásah do výkonu práva slobody prejavu autorov takýchto vyhlásení, alebo niekedy aj vydavateľov, bol „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti“, Súd vo svetle všeobecných princípov formulovaných v judikatúre (...) zohľadnil viacero faktorov.

205. Jedným z nich bolo, či boli vyhlásenia urobené v **napätej politickej alebo sociálnej situácii; prítomnosť takéhoto pozadia vo všeobecnosti viedla k tomu, že Súd akceptoval, že určitá forma zásahu proti takýmto vyhláseniam bola dôvodná.** (...)“

206. Ďalším faktorom bolo, či vyhlásenia interpretované a videné v ich bezprostrednom alebo širšom kontexte možno považovať za priamu alebo nepriamu výzvu k násiliu, alebo za ospravedlňovanie násilia, nenávisti alebo neznášanlivosti (...) Pri posudzovaní tejto otázky bol Súd obzvlášť citlivý voči paušálnym tvrdeniam, ktoré útočia na celé etnické, náboženské alebo iné skupiny, alebo ich vrhajú do zlého svetla (viď rozhodnutia Seurot proti Francúzsku (dek.), č. 57383/00, z 18. mája 2004, Soulas a i., citované vyššie, § 40 a § 43, a Le Pen, ktoré sa všetky týkali zovšeobecňujúcich negatívnych tvrdení o neeurópskych a najmä moslimských prisťahovalcoch vo Francúzsku, Norwood v. Veľká Británia (dec.), 23131/03, ECHR 2004-XI, ktorý sa týkal tvrdení, ktoré spájali všetkých moslimov vo Veľkej Británii s teroristickými činmi v USA dňa 11. septembra 2001, WP a ďalší proti Poľsku (dek.) č. 42264 / 98, z 2. septembra 2004, a Pavel Ivanov proti Rusku (rozklad), č. 35222/04 z 20. februára 2007, ktoré sa obe týkali tvrdých antisemitských vyhlásení, Féret, citovaný vyššie, § 71, ktorý sa týkal tvrdení zobrazujúcich neeurópske imigrantské spoločenstvá v Belgicku ako kriminálne založené, Hizb ut-Tahrir a iní, § 73, a Kasymakhunov a Saybatalov, § 107, ktoré boli citované vyššie a ktoré sa obe týkali priamych volaní po násilí voči Židom, štátu Izrael a Západu vo všeobecnosti; a Vejdeland a ostatní proti Švédsku, č. 1813/07, § 54 z 9. februára 2012, ktoré sa týkalo tvrdení, že homosexuáli sa pokúšali bagatelizovať pedofíliu a boli zodpovední za šírenie HIV a AIDS).

207. Súd tiež venoval pozornosť spôsobu, akým boli vyhlásenia urobené, a ich schopnosti - priamej alebo nepriamej - viesť k škodlivým následkom. (...)“

* * *

Čo sa týka **spochybňovania holokaustu**, Európsky súd pre ľudské práva sa vo viacerých rozhodnutiach výslovne vyjadril aj k popieraniu alebo spochybňovaniu holokaustu. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva popieranie holokaustu ako preukázanej historickej udalosti **nespadá pod slobodu prejavu** a teda ani pod ochranu článku 10 Dohovoru.

Európsky súd pre ľudské práva zhrnul svoje rozhodnutia v prípadoch týkajúcich sa popierania holokaustu v rozhodnutí vo veci **Perinçek v. Švajčiarsko** takto:

„209. Bývalá Komisia pre ľudské práva sa v zmysle článku 10 zaoberala viacerými prípadmi popierania holokaustu a ďalšími vyhláseniami týkajúcimi sa nacistických zločinov. Sťažnosti boli vo všetkých týchto prípadoch vyhlásené za neprijateľné (pozri rozhodnutie X. v. Spolková republika Nemecko č. 9235/81, rozhodnutie Komisie zo 16. júla 1982... T. v. Belgicko, č. 9777/82, rozhodnutie Komisie zo 14. júla 1983... H., W., P. a K. proti Rakúsku, č. 12774/87, rozhodnutie Komisie z 12. októbra 1989... Ochensberger proti Rakúsku, č. 21318/93, rozhodnutie Komisie z 2. septembra 1994... Walendy v. Nemecko, č. 21128/92, rozhodnutie Komisie z 11. januára 1995... Remer v. Nemecko, č. 25096/94, rozhodnutie Komisie zo 6. septembra 1995... Honsik proti Rakúsku, č. 25062/94, rozhodnutie Komisie z 18. októbra 1995... Nationaldemokratische Partei Deutschlands Bezirksverband München-Oberbayern proti Nemecku, č. 25992/94, rozhodnutie Komisie z 29. novembra 1995... Rebhandl proti Rakúsku, rozhodnutie Komisie zo 16. januára 1996., Marais proti Francúzsku, č. 31159/96, rozhodnutie Komisie z 24. júna 1996... D. I. proti Nemecku, č. 26551/95, rozhodnutie Komisie z 26. júna 1996... a Nachtmann proti Rakúsku, č. 36773/97, rozhodnutie Komisie z 9. septembra 1998...). V takýchto prípadoch sa Komisia stretla s vyhláseniami, takmer vždy pochádzajúcimi od osôb vyznávajúcich názory nacistického typu alebo spojenými s hnutiami inšpirovanými nacistami, ktoré **spochybňovali realitu prenasledovania a vyvražďovania miliónov Židov počas nacistického režimu; tvrdili, že holokaust bol „neakceptovateľným klamstvom“ a „sionistickým podvodom“, že bol vymyslený ako prostriedok politického vydierania; popierali existenciu koncentračných táborov alebo ich ospravedlňovali; alebo tvrdili, že plynové komory v týchto táboroch nikdy neexistovali alebo že počet osôb usmrtených v plynových komorách bol vysoko prehnaný a technicky nemožný.** Komisia pre ľudské práva, ktorá sa často odvoláva na historické skúsenosti dotknutých štátov, označila takéto vyhlásenia a prejavy za útoky na židovskú komunitu a spojila ich s nacistickou ideológiou, ktorá bola antidemokratická a nepriateľská voči ľudským právam. **Komisia takéto vyhlásenia a prejavy považovala za podnecovanie k rasovej nenávisti, antisemitizmu a xenofóbii a na tomto základe odobrila, že trestné odsúdenia za tieto činy boli „nevyhnutné v demokratickej spoločnosti“.** (...)“

210. Po 1. novembri 1998 sa Súd tiež zaoberal niekoľkými takými prípadmi a rovnako vyhlásil sťažnosti vo všetkých týchto prípadoch za neprijateľné (pozri Witzsch proti Nemecku (č.1), č. 41448/98, 20. apríla

1999; Schimanek proti Rakúsku, č. 32307/96, 1. február 2000; Garaudy proti Francúzsku, č. 65831/01, ECHR 2003-IX; Witzsch proti Nemecku (č. 2), č. 7485/03, 13. december 2005 a Gollnisch proti Francúzsku, č. 48135/08, 7. jún 2011). **Tieto prípady sa rovnako týkali tvrdení, ktoré rôznym spôsobom popierali existenciu plynových komôr; označovali ich ako „podvod“ a holokaust ako „mýtus“; nazvali opisovanie holokaustu ako „holokaust biznis“, „mystifikácie pre politické ciele“ alebo „propaganda“; alebo spochybňovali počet mŕtvych a nejednoznačnými výrazmi vyjadrovali názory, že plynové komory sú záležitosť pre historikov. V jednom z týchto prípadov sa takéto vyhlásenie obmedzilo na tvrdenie, že nie je pravda, že Hitler a NSDAP plánovali, iniciovali a organizovali hromadné vraždenie Židov (pozri Witzsch (č. 2), citované vyššie).**

211. Súd v troch prípadoch konštatoval, používajúc podobné odôvodnenie ako Komisia pre ľudské práva, že zásahy do práva na slobodu prejavu sťažovateľov boli „nevyhnutné v demokratickej spoločnosti“ (pozri Schimanek; Witzsch (č. 1) a Gollnisch, všetky uvedené vyššie).

212. V ďalších dvoch prípadoch sa však odvolal na článok 17 a vyhlásil sťažnosti v zmysle článku 10 za nezlučiteľné *ratione materiae* s ustanoveniami Dohovoru. V rozhodnutí vo veci Garaudy (citovaný vyššie) Súd konštatoval, že pán Garaudy tým, že **spochybnil realitu, rozsah a závažnosť holokaustu, ktorý nebol predmetom diskusie medzi historikmi, ale naopak, bol jasne preukázaný, sa snažil rehabilitovať nacistický režim a obviňovať obeť z falšovania histórie.** Takéto činy boli nezlučiteľné s demokraciou a ľudskými právami a predstavovali použitie práva na slobodu prejavu na účely, ktoré sú v rozpore s textom a duchom dohovoru.“

Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva nepriamym dôsledkom popierania holokaustu je **obvinenie samotných obetí holokaustu z falšovania histórie.** V rozhodnutí *Garaudy v. Francúzsko* Európsky súd pre ľudské práva uviedol: „**Popieranie zločinov proti ľudskosti je z tohto dôvodu jedna z najzávažnejších foriem rasového hanobenia Židov a podnecovanie nenávisťi k nim.**“

V rozhodnutí ***Garaudy v. Francúzsko*** Európsky súd pre ľudské práva posudzoval prípad vydania knihy nazvanej *Zakladajúce mýty izraelskej politiky*, ktorá okrem iného spochybňovala povahu holokaustu, počet zavraždených Židov, existenciu plynových komôr a legitimitu tribunálu v Norimbergu. Čo sa týka počtu obetí holokaustu, autor knihy v mnohých pasážach knihy spochybnil počet úmrtí Židov, príčinu ich smrti a použitie plynových komôr na ich zabitie. Čo sa týka počtu úmrtí, autor uviedol: „*budeme sa snažiť preskúmať jednu z nepráv, ktorá stále, po takmer polstoročí, získava vo svete najväčší priestor, a to nielen na Blízkom východe: mýtus o šiestich miliónoch Židov, ktorý sa stal dogmou.*“ Sťažovateľ v súdnom procese namietal, že vnútroštátne francúzske súdy nesprávne pochopili podstatu jeho knihy. Uviedol, že v knihe nikdy nepopieral nacistické zločiny proti Židom ani netvrdil, že nepredstavujú zločiny proti ľudskosti. Podľa názoru sťažovateľa bola kniha súčasťou štúdie o politickom sionizme, ktorý považoval za formu fundamentalizmu. Uviedol, že mal v úmysle napísať politickú prácu spochybňujúcu sionizmus a kritizovať koloniálnu politiku štátu Izrael, ale nie židovskú vieru alebo judaizmus. Keďže sa jeho kniha sústredila na politickú kritiku sionizmu bez akéhokoľvek rasistického alebo antisemitského myslenia, podľa jeho názoru nemohol byť považovaný za revizionistu a mal by byť plne chránený slobodou slova a prejavu. Sťažovateľ namietal, že odvolací súd sa snažil vyjadrenie akéhokoľvek iného názoru, vrátane jeho, urobiť trestným činom. Sťažovateľ namietal, že základné znaky trestného činu popierania zločinov proti ľudskosti neboli naplnené. Pokiaľ ide o **zľahčovanie faktov**, sťažovateľ uviedol, že nebol jediným spisovateľom, ktorý porovnával prenasledovanie Židov s prenasledovaním iných národov. Tvrdil, že je ďaleko od zľahčovania rasistických alebo antisemitských činov a mal v úmysle presadzovať právo všetkých národov vrátane Nežidov, aby neboli prenasledovaní a aby sa s nimi zaobchádzalo rovnako, a demystifikovať sionizmus, koncept, ktorý bol údajne použitý Izraelom na ospravedlnenie prenasledovania Palestínčanov. Pokiaľ ide o **spochybňovanie počtu obetí a príčiny ich smrti**, sťažovateľ tvrdil, že počet šiestich miliónov mŕtvych Židov počas druhej svetovej vojny bol nafúknutý, aby vykreslil zločiny nacistov ako najhoršiu genocídu v dejinách ľudstva na úkor iných obetí, ako sú Slovania, homosexuáli a Rómovia. Sťažovateľ uviedol, že oficiálny počet úmrtí v Osvienčime bol znížený o dve tretiny a že tento aspekt spomenul vo svojej knihe s jediným cieľom, a to preukázať, že hrôza genocídy nacistov nespočívala v číslach, ale v „nespravodlivom utrpení“, ktoré je „nesporné“. Sťažovateľ tiež namietal, že ani znaky trestného činu podnecovania k rasovej diskriminácii, nenávisťi a násiliu neboli naplnené. Sťažovateľ tvrdil, že pojem

„lobby“ použil s cieľom kritizovať metódy používané sionistickou lobby a neútočil na judaizmus ako taký.

Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí *Garaudy v. Francúzsko* uviedol:

„(i) *V prvom rade, pokiaľ ide o odsúdenie sťažovateľa za popretie zločinov proti ľudskosti... (...) Kniha, ktorá viedla k odsúdeniu sťažovateľa v trestnom konaní, podrobne analyzuje niekoľko historických udalostí týkajúcich sa druhej svetovej vojny, prenasledovania Židov nacistickým režimom, holokaustu a Norimberských procesov. Opierajúc sa o početné citácie a odkazy, sťažovateľ spochybňuje skutočnosť, rozsah aj závažnosť týchto historických udalostí, ktoré nie sú predmetom diskusie medzi historikmi, ale naopak, sú jasne preukázané. Javí sa, že na základe metodologickej analýzy a podrobných zistení domáce súdy ukázali, že sťažovateľ sa neobmedzil len na politickú alebo ideologickú kritiku sionizmu a na činy štátu Izrael, alebo dokonca na uskutočnenie objektívneho skúmania revizionistických teórií a len vyzývanie na „verejnú a akademickú diskusiu“ o historickej udalosti plynových komôr, ako to on tvrdí, ale sťažovateľ skutočne uprednostňuje tieto teórie a v skutočnosti systematicky popiera zločiny proti ľudskosti, ktoré páchali nacisti voči židovskej komunite.*

Nemožno pochybovať o tom, že popieranie skutočností o jasne preukázaných historických faktoch ako je holokaust, tak ako to urobil sťažovateľ vo svojej knihe, nepredstavuje historický výskum zodpovedajúci hľadaniu pravdy. Cieľ a výsledok tohto prístupu je úplne odlišný, pričom skutočným cieľom je rehabilitovať národno-socialistický režim a v dôsledku toho obviňovať samotné obete z falšovania histórie. Popieranie zločinov proti ľudskosti je preto jednou z najzávažnejších foriem rasového hanobenia Židov a podnecovania k nenávisti voči nim. Popieranie alebo prepísanie tohto druhu historického faktu podkopáva hodnoty, na ktorých je založený boj proti rasizmu a antisemitizmu, a predstavuje vážnu hrozbu pre verejný poriadok. Takéto činy sú nezlučiteľné s demokraciou a ľudskými právami, pretože porušujú práva iných. (...)

Súd sa domnieva, že hlavný obsah a všeobecný význam sťažovateľovej knihy, a teda jej cieľ, sú výrazne revizionistické, a preto sú v rozpore so základnými hodnotami Dohovoru, tak ako sú vyjadrené v preambule, konkrétne so spravodlivosťou a mierom. (...)

(ii) Súd musí ďalej preskúmať aspekty sťažovateľovej knihy, ktoré kritizujú konanie Izraelského štátu a židovskej komunity a najmä tie, ktoré spôsobili sťažovateľovo odsúdenie za uverejnenie rasovo hanlivých vyhlásení a podnecovanie k rasovej nenávisti (...) Z rovnakých dôvodov, ako bolo uvedené skôr (pozri bod i) vyššie), a vzhľadom na všeobecne revizionistický charakter knihy, Súd mal vážne pochybnosti o tom, či by vyjadrenie takýchto názorov mohlo spadať pod ochranu v zmysle ustanovenia článku 10 Dohovoru. Napriek tomu, že politická kritika štátu Izrael alebo iného štátu bezpochyby spadá pod toto ustanovenie, Súd konštatuje, že sťažovateľ sa neobmedzuje len na takúto kritiku, ale v skutočnosti sleduje preukázateľne rasistický cieľ.“

V rozhodnutí *Perinçek v. Švajčiarsko* Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil potrebu vždy zohľadniť historický kontext konkrétneho štátu, a to nasledovne: „Pri skúmaní existencie naliehavej sociálnej potreby pre zásah do práv vyplývajúcich z Dohovoru bol Súd vždy citlivý na historický kontext príslušnej vysokej zmluvnej strany. (...) Toto je obzvlášť dôležité v súvislosti s holokaustom. Podľa Súdu dôvodom toho, že popieranie holokaustu je trestným činom, nespočíva až tak veľmi v tom, že ide o jednoznačne preukázaný historický fakt, ale v tom, že vzhľadom na historický kontext v dotknutých štátoch – prípady skúmané bývalou Komisiou a Súdom sa zatiaľ zaoberali Rakúskom, Belgickom, Nemeckom a Francúzskom (...) – **treba jeho popieranie, aj keď sa tvári ako nestranný historický výskum, vždy považovať za vyjadrenie antidemokratickej ideológie a antisemitizmu. Popieranie holokaustu je preto dvojnásobne nebezpečné, najmä v štátoch, ktoré zažili nacistické hrôzy a ktoré teda možno považovať za osobitne morálne zodpovedné za to, aby sa dištancovali od masových zverstiev, ktorých sa dopustili alebo ktoré podnecovali, okrem iného tým, že zakážu ich popieranie.**“

Podobne aj Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. IV. ÚS 2011/10 z 28. novembra 2011 k popieraniu holokaustu a zločinov proti ľudskosti uviedol: „**Omezení či dokonce trestní postih projevů budou nezbytně nutné v demokratické společnosti tehdy, pokud budou tyto projevy (explicitně, ale i implicitně) obsahovat výzvy k násilí či k popírání, zpochybňování, schvalování nebo ospravedlňování zločinů proti lidskosti spáchaných v minulosti (srov. např. tzv. Osvětimskou lež), jakož i k podpoře a propagaci hnutí směřujících k potlačení základních lidských práv a svobod, a to zvláště ve vztahu k**

některým minoritám. V případě nenávistných projevů přitom není možné zkoumat pouze jejich prvoplánový obsah, nýbrž i jejich celkový kontext, tj. především místo, čas a způsob projevu.“

V súvislosti so spochybňovaním resp. skresľovaním holokaustu možno poznamenať, že Valné zhromaždenie OSN prijalo dňa 13. 1. 2022 rezolúciu odsudzujúcu popieranie holokaustu v súčasnej dobe, v ktorej sa uvádza, že Valné zhromaždenie OSN „konštatuje, že skresľovanie a/alebo popieranie holokaustu okrem iného predstavuje: (...) **hrubé minimalizovanie počtu obetí holokaustu v rozpore so spoľahlivými zdrojmi**“, „so znepokojením konštatuje rastúci výskyt popierania alebo skresľovania holokaustu prostredníctvom informačných a komunikačných technológií“ a „naliehavo vyzýva všetky členské štáty, aby bez akýchkoľvek výhrad odmietli akékoľvek popieranie alebo prekrúcanie holokaustu ako historickej udalosti, či už v plnom rozsahu alebo čiastočne, alebo akékoľvek aktivity zamerané na tento účel“.

Vyššie uvedené princípy je potrebné aplikovať na predmetný blog „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“.

V názve blogu aj v úvodných vetách blogu sa najprv navodzuje myšlienka, že informácie o holokauste boli sfalšované. Autor použil názov „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“, a naznačuje, že údajné lži o holokauste odhaľuje samotná osoba židovskej národnosti, čo automaticky vytvára zdanie dôveryhodnosti a nezaujatosti informácií uvedených v blogu. V ďalších vetách autor blogu použil aj formuláciu „Falšovanie histórie“.

V ďalšom texte autor uvádza: „A v tejto súvislosti je dôvodom na znepokojenie správa denníka The Guardian o manipulácii s počtom židovského národa, ktorá sa viaže na históriu druhej svetovej vojny.“ Autor uviedol toto závažné tvrdenie, pričom sa odvolal na údajnú správu renomovaného denníka The Guardian, avšak vôbec nepripojil odkaz na túto konkrétnu správu alebo článok údajne publikovaný v denníku The Guardian. Toto závažné tvrdenie o manipulácii s počtom židovského obyvateľstva počas druhej svetovej vojny teda využíva autoritu a povesť renomovaného denníka, avšak neobsahuje žiaden konkrétny odkaz na zdroj tejto informácie.

Následne autor blogu uvádza nasledovné:

„Prejdime k oficiálnym údajom.

1882 – 7,8 milióna. [1]

1900 – 11,0 miliónov.

1933 – 15,9 milióna. [1]

1938 – 15,6 milióna. [2, 3]

1939 – 16,7 milióna

1940 – 15,3 milióna. [2]

1943 – 15,2 milióna. [4]

1946 – 14,0 miliónov. [5]

1947 – 15,7 milióna. [2]

1948 – 12,0 miliónov. [6, 7, 4]

1960 – 12,5 milióna. [6, 7]

1970 – 13,4 milióna. [6, 7]

1980 – 13,5 milióna. [6, 7]

1990 – 13,5 milióna. [6, 7]

1995 – 13,4 milióna [6, 7]

2000 – 13,1 milióna. [6, 7]

2003 – 12,9 milióna. [6, 7]“

Autor blogu teda uvádza údajné počty židovského obyvateľstva na svete v jednotlivých rokoch 20. storočia. K údajom pri jednotlivých rokoch sú na záver pripojené čísla v hranatých zátvorkách, čo má pravdepodobne označovať poradové číslo zdroja tejto informácie. Údaje za roky 1900 a 1939 však neodkazujú na žiadne zdroje informácií.

Autor následne vymenúva zdroje informácií, z ktorých údajne vychádzal, a to nasledovne:

„Údaje pochádzajú z týchto zdrojov:

Kompendium obyvateľstva Ústredného štatistického úradu 1999, s. 2-11, tabuľka 2.3.

Svetový almanach, 1947.

Hanson W. Baldwin, New York Times, február. 22, 1948.

“Informácie, prosím,” 1949.

V. V. Kožinov. Rusko XX. storočie 1939 – 1964, Moskva, 1999.

Groman Sh. Náš pluk, žiaľ, neprišiel, 2003.

Channel 7, USA, 2003.“

Zo spôsobu uvedenia údajných zdrojov o počte židovského obyvateľstva na svete je zrejmé, že vyššie uvedené údaje o údajnom počte židovského obyvateľstva na svete sú podopreté zdrojmi, ktorých citácia odporuje základným zásadám práce so zdrojmi informácií a znemožňuje ich vyhľadateľnosť a preverenie ich dôveryhodnosti. Napríklad ako zdroj č. 4 je uvedený bližšie neidentifikovaný, nevyhľadateľný a teda aj neoveriteľný zdroj označený ako „*Informácie, prosím,*“ 1949. Ako zdroj č. 5 je uvedený text „*V. V. Kožinov. Rusko XX. storočie 1939 – 1964, Moskva, 1999.*“ a ako zdroj č. 6 je uvedený text „*Groman Sh. Náš pluk, žiaľ, neprišiel, 2003.*“, pričom nie je odkázané na konkrétnu stranu týchto zdrojov a ani nie je zrejmé, prečo by zdroje s týmito názvami mali byť autoritatívnymi a dôveryhodnými zdrojmi informácií o počte židovského obyvateľstva na svete. Ako zdroj č. 7 je uvedené „*Channel 7, USA, 2003.*“, čo je znovu bližšie neidentifikovaný, nevyhľadateľný a teda aj neoveriteľný zdroj.

Následne autor blogu uvádza nasledovné hodnotenie predchádzajúcich údajov, pričom špeciálne odkazuje na údajné údaje zo Svetového almanachu:

„*Pozrite si roky 1938 až 1948. Je to ťažký podvod a manipulácia! Navyše ide o údaje zo Svetového almanachu, ktorý bol vydaný v roku 1947, a nie o údaje dnešných falšovateľov histórie.*“

Argumentovanie údajmi zo Svetového almanachu a tvrdenie, že údaje zo Svetového almanachu údajne dokazujú, že počet židovského obyvateľstva sa počas 2. svetovej vojny neznižoval, je **jedným zo známych spôsobov popierania resp. spochybňovania holokaustu**. Tento argument popieračov a spochybňovačov holokaustu bol označený aj ako „The World Almanac Gambit“. Logické vysvetlenie počtov židovského obyvateľstva v Svetovom almanachu za roky 1938 až 1948 sa nachádza napríklad v článku „*The Techniques of Holocaust Denial: The World Almanac Gambit*“ (<https://www.nizkor.org/the-techniques-of-holocaust-denial-the-world-almanac-gambit/>), kde sa uvádza: „*Keď popierači holokaustu uvádzajú Svetový almanach ako zdroj údajov, ktoré „dokazujú“, že počas druhej svetovej vojny nedošlo k poklesu židovskej populácie, jednoducho propagujú jeden zo štandardných popieračských mýtov, ktorý sa pravidelne opakuje už viac ako desať rokov. Problém nemá nič spoločné s mierou nárastu populácie alebo niečím podobným. Súvisí s tým, ako často mali zdroje Svetového almanachu prístup k čerstvým odhadom počtu obyvateľstva vyznávajúcich určité náboženstvo. Ten, kto ako prvý začal propagovať údaje Svetového almanachu, zabudol spomenúť, že všetky údaje pred rokom 1949 pochádzajú z odhadov z roku 1938. (...) Možno vás teraz zaujíma, čo sa stalo so všetkými tými Židmi v rokoch 1948-49. V rokoch 1938 až 1947 neboli vykonané žiadne nové odhady. Údaje uvedené za roky 1941, 1947 a 1948 sú označené ako odhady z roku 1938. (...) Odhady Svetového almanachu sa stali významnou súčasťou iného prípadu tohto gambitu, keď New York Times v roku 1948 uverejnil nadhodnotenú odhadu povojnovej židovskej populácie a prví popierači ich využili na odmietnutie tvrdení o 6 miliónoch mŕtvych Židov. The Times neskôr vysvetlili, že ich údaje pochádzali zo Svetového almanachu z roku 1948...“.*

Článok „Holocaust denial“ zverejnený na webstránke „Citizendium. The Citizen's Compendium.“ (https://en.citizendium.org/wiki/Holocaust_denial) uvádza:

„Číslo „šesť miliónov“ (ktoré sa vzťahuje len na židovské obete a je väčšie, ak sa započítajú aj iné etnické, náboženské a menšinové skupiny, ktoré sa stali terčom vyhladzovania) sa často minimalizuje tvrdením, že zomrel len jeden milión ľudí alebo len tristo tisíc obetí. Početné archívne dokumenty, ktoré boli objavené po vojne, podrobne opisujú vyhladzovanie, ktoré sa uskutočnilo v „táboroch smrti“ (napríklad v Osvienčime a Treblinku). Popierači tvrdia, že tieto dokumenty sú založené na sovietskej

propagande, predovšetkým od Židovského antifašistického výboru Ilju Erenburga, a preto sú nedôveryhodné.

Vec komplikuje aj to, že sa objavili rôzne prípady, keď sa tvrdilo, že počty mŕtvych v jednotlivých táboroch smrti sú nadhodnotené. Tieto tvrdenia sa líšia v overiteľnosti a objektívnosti.

Často citovaným príkladom spochybňovania počtu obetí je „Breitbartov dokument“, ktorý opisuje pamätnú tabuľu v Osvienčime venovanú obetiam, ktoré tam zomreli, a na ktorej sa píše: „V rokoch 1940 až 1945 tu rukami nacistických vrahov trpeli a zomreli štyri milióny ľudí.“ V roku 1990 nahradila starú pamätnú tabuľu nová. Teraz na nej stojí: „Nech je toto miesto, kde nacisti zavraždili 1 500 000 mužov, žien a detí, väčšinou Židov z rôznych európskych krajín, pre ľudstvo navždy výkrikom zúfalstva a varovaním.“ Nižšie čísla sú podľa Centra Simona Wiesenthala spôsobené tým, že Sovietski „zámerne nadhodnotili počet nežidovských obetí v Auschwitz-Birkenau“. Popierači holokaustu trvajú na tom, aby bol počet zabitých Židov preto znížený najmenej o 2,5 milióna. Hlavný prúd historikov však túto tabuľu nikdy nepoužíval ako presný historický zdroj. Už v 50. rokoch minulého storočia Raul Hillberg pri svojich odhadoch počtu mŕtvych v Osvienčime odhadoval počet 1,1 mŕtvych Židov. (...)

Jedným z častých argumentov popierania holokaustu je porovnávanie počtu Židov pred holokaustom a po ňom. Tvrdia, že Svetový almanach z roku 1940 uvádza svetovú židovskú populáciu 15 319 359, zatiaľ čo Svetový almanach z roku 1949 uvádza svetovú židovskú populáciu 15 713 638. Podľa ich názoru je tak nemožné, aby zahynulo 6 miliónov Židov, a to aj vzhľadom na extrémne vysokú pôrodnosť. Preto tvrdia, že buď sú tieto údaje nesprávne, alebo sa holokaust, teda úmyselné vyhladenie miliónov Židov, nemohol stať.

Ako to však zvyčajne býva, dôkazy uvádzané popieračmi holokaustu neobstoja pri podrobnejšom skúmaní. **Vo zväzkoch Svetového almanachu z rokov 1945 až 1948 sa totiž jasne uvádza, že používajú údaje z roku 1938, „posledné dostupné údaje“.** Svetový almanach z roku 1949 uvádza počet židovských obyvateľov na svete 11 266 600. Okrem toho reviduje svoj odhad svetovej židovskej populácie z roku 1939 smerom nahor na 16 643 120 osôb. Podľa Svetového almanachu z roku 1949 je teda rozdiel medzi predvojnovým a povojnovým počtom obyvateľov viac ako 5,4 milióna.

V skutočnosti iné zdroje potvrdzujú podobné čísla - a skoršie ako Svetový almanach z roku 1949 - pre židovskú populáciu pred a po vojne. Napríklad americká židovská ročenka z roku 1932 odhaduje celkový počet Židov na svete na 15 192 218, z ktorých 9 418 248 žilo v Európe. V ročenke z roku 1947 sa však uvádza: „Odhady svetovej židovskej populácie boli zostavené Americkým židovským spoločným distribučným výborom (okrem Spojených štátov a Kanady) a sú v súčasnosti pravdepodobne najautentickejšie. Z týchto údajov vyplýva, že celkový počet židovského obyvateľstva vo svete sa znížil o jednu tretinu z približne 16 600 000 v roku 1939 na približne 11 000 000 v roku 1946 v dôsledku vyhladenia viac ako päť a pol milióna európskych Židov nacistami. V Európe z celkového predvojnového počtu približne 9 740 000 Židov zostalo podľa odhadov len 3 642 000.“ Tieto čísla sa zhodujú aj so zisteniami anglo-amerického vyšetrovacieho výboru z roku 1946.“

Z vyššie uvedených zdrojov vyplýva, že od roku 1938 až do roku 1948, z dôvodu prebiehajúcej 2. svetovej vojny, neboli vykonávané presné a dôveryhodné svetové sčítania počtu osôb židovského obyvateľstva a Svetový almanach čerpal údaje o počte židovského obyvateľstva až do roku 1948 z neaktuálnych údajov pochádzajúcich z roku 1938.

Treba konštatovať, že by bolo zjavne absurdné a nelogické predpokladať, že nacistický režim v Nemecku Svetovému almanachu počas prebiehajúcej 2. svetovej vojny každoročne hlásil pravdivé a presné počty židovského obyvateľstva v jednotlivých rokoch vojny, kde by pravdivo započítaval aj obeť ním zavraždené v nacistických vyhladzovacích táboroch. Z toho dôvodu **počty židovského obyvateľstva uvedené v Svetovom almanachu za roky 1938 až 1948 zjavne nie sú dôveryhodné. Argumentácia týmito počtami je preto manipulatívna a predstavuje hrubé a zásadné spochybnenie počtu obetí holokaustu.**

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je preto možné konštatovať, že predmetný blog „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“ svojím obsahom predstavuje spochybňovanie holokaustu v zmysle § 422d ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona a teda napĺňa aj znaky nelegálneho obsahu v zmysle § 151 ods. 2 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách.

Čo sa týka **podnecovania k nenávisti voči židovskému etniku**, Európsky súd pre ľudské práva sa vo viacerých rozhodnutiach zaoberal otázkou podnecovania nenávisti voči národu, etnickej skupine alebo národnostnej menšine.

Z vyššie uvedeného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva **Perinçek v. Švajčiarsko** vyplýva, že vyjadrenia obsiahnuté v predmetnom blogu treba posúdiť nielen v bezprostrednom, ale **aj širšom kontexte – či v tomto kontexte nepredstavujú podnecovanie nenávisti alebo neznášanlivosti**. Európsky súd pre ľudské práva v tomto rozhodnutí tiež uvádza, že je „*obzvlášť citlivý voči paušálnym tvrdeniam, ktoré útočia na celé etnické, náboženské alebo iné skupiny, alebo ich vrhajú do zlého svetla*“, ako aj na prípady „*zovšeobecňujúcich negatívnych tvrdení*“ týkajúcich sa celej etnickej skupiny.

V rozhodnutí **Erbakan v. Turecko** (§ 56) Európsky súd pre ľudské práva uviedol: „(...) *Súd zdôrazňuje, že tolerancia a rešpekt pre rovnakú dôstojnosť všetkých ľudských bytostí tvorí základ demokratickej a pluralitnej spoločnosti. Z toho vyplýva, že v princípe sa môže v demokratických spoločnostiach považovať za nevyhnuté trestať všetky formy alebo dokonca zabráňovať všetkým formám prejavov, ktoré propagujú, podnecujú, podporujú alebo ospravedlňujú nenávisť založenú na neznášanlivosti (vrátane náboženskej neznášanlivosti), ak (...) „obmedzenia“ alebo „sankcie“, ktoré boli uložené, sú primerané legitímnemu cieľu, ktorý je sledovaný...“*.

V rozhodnutí **Féret v. Belgicko** (§ 73) Európsky súd pre ľudské práva uviedol: „...**podnecovanie k nenávisti nevyhnutne nevyžaduje výzvu na konkrétne násilné činy alebo iné trestné činy. Útoky na osoby spáchané urážaním, zosmiešňovaním alebo hanobením určitých častí obyvateľstva alebo ich špecifických skupín alebo podnecovaním k diskriminácii, ako to bolo v tomto prípade, sú dostatočným dôvodom na to, aby sa orgány snažili bojovať proti takýmto rasistickým prejavom, a to v reakcii na slobodu prejavu, ktorá bola uplatňovaná nezodpovedným spôsobom, ktorý poškodzuje dôstojnosť alebo dokonca bezpečnosť týchto strán alebo skupín ... Politické prejavy, ktoré podnecujú nenávisť založenú na náboženských, etnických alebo kultúrnych predsudkoch, predstavujú hrozbu pre sociálny mier a politickú stabilitu v demokratických štátoch...**“

V rozhodnutí **Sanchez v. Francúzsko** (§ 173) Európsky súd pre ľudské práva uviedol vyhodnotil ako nedovolený nenávisťný prejav komentár k statusu na Facebooku, ktorý bol formulovaný nasledovne: „...*skupina, ktorá je tvorená moslimami, je vzhľadom na spôsob formulácie komentárov jednoznačne spájaná s objektívne urážlivými a zraňujúcimi výrazmi. (...) výber slov zdôrazňuje zamýšľané stotožnenie medzi skupinou - branou ako celok na základe jej náboženstva - a kriminalitou.*“

Európsky súd pre ľudské práva sa vo viacerých rozhodnutiach výslovne vyjadril aj **k podnecovaniu nenávisti voči židovskému národu**.

V rozhodnutí **Balsytė-Lideikienė v. Litva** Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že obmedzenie slobody prejavu sťažovateľky bolo oprávnené a uviedol: „*Súd sa teraz obracia k otázke konkrétneho jazyka, ktorý sťažovateľka použila (...) Sťažovateľka (...) opakovane označovala Židov za páchatel'ov vojnových zločinov a genocídy proti Litovčanom („Sovietska okupačná moc, s pomocou ... mnohých Židov ... uskutočnila genocídu a kolonizáciu litovského národa“, „krvou našich predkov k celosvetovému židovskému spoločenstvu“, „začali popravy Litovčanov a litovského národa, vykonávajúc prožidovskú politiku“). (...) Napadnuté pasáže obsahovali vyhlásenia, ktoré podnecovali nenávisť voči (...) Židom. Súd sa domnieva, že tieto vyhlásenia mohli poskytnúť litovským orgánom dôvod na vážne obavy.*“

V rozhodnutí **Pavel Ivanov v. Rusko** Európsky súd pre ľudské práva posudzoval prípad sťažovateľa - publicistu, ktorý vo svojich novinách tvrdil, že existuje príčinná súvislosť medzi sociálnymi, ekonomickými a politickými problémami a činnosťou Židov a vykresľoval údajnú škodlivosť židovskej

etnickej skupiny. Pri súdnom procese sťažovateľ tvrdil, že je nevinný, a trval na tom, že „sionisticko-fašistické vedenie židovstva“ bolo zdrojom všetkého zla v Rusku a že cieľom článkov v jeho novinách bolo „vzdelávať Rusov a Židov, ktorí trpeli sionisticko-fašistickou ideológiou“. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí uviedol: „V prejednávanej príhode sťažovateľ napísal a publikoval sériu článkov zobrazujúcich Židov ako zdroj zla v Rusku. Obvinil celú etnickú skupinu, že zosnovala sprisahanie proti ruskému ľudu, a pripísal fašistickú ideológiu židovskému vedeniu. Vo svojich publikáciách ako aj vo svojich ústnych vyjadreniach na súde Židom neustále upieral právo na národnú dôstojnosť a tvrdil, že netvorí národ. Súd nemá nijaké pochybnosti o výrazne antisemitskom nádychu názorov sťažovateľa, a súhlasí s posúdením domácich súdov, že sa prostredníctvom svojich publikácií **snažil podnecovať nenávisť voči židovskému ľudu. Takýto všeobecný a vehementný útok na jednu etnickú skupinu je v rozpore so základnými hodnotami Dohovoru, najmä toleranciou, sociálnym mierom a nediskrimináciou.** V dôsledku toho sa Súdom domnieva, že (...) sťažovateľ nemôže využívať ochranu poskytovanú článkom 10 Dohovoru.“

V rozhodnutí **W. P. a ďalší v. Poľsko** Európsky súd pre ľudské práva posudzoval prípad, kedy sa niekoľko poľských občanov rozhodli založiť združenie nazvané „Národné a vlastenecké združenie poľských obetí bolševizmu a sionizmu“ a úradom predložili kópiu memoranda o založení združenia, v ktorej boli okrem iných uvedené tieto ciele: „6. Vykonanie opatrení zameraných na rovnosť medzi etnickými Poliakmi a občanmi židovského pôvodu vyvinutím snahy zrušiť výsady etnických Židov a ukončiť prenasledovanie etnických Poliakov. (...) 12. Vykonanie opatrení zameraných na zlepšenie životných podmienok poľských obetí bolševizmu/bolševikov a sionizmu/sionistov. (...) 15. Požadovanie veteránskych dávok pre poľské obeť bolševizmu/bolševikov a sionizmu/sionistov.“ Poľské vnútroštátne orgány následne združenie zakázali. Európsky súd pre ľudské práva odmietol sťažnosť zakladateľov združenia ako neprijateľnú a v rozhodnutí uviedol: „**Pokiaľ ide o skutkové okolnosti prejednávanej príhody, Súd konštatuje, že memorandum o založení Národného a vlasteneckého združenia poľských obetí bolševizmu a sionizmu obsahovalo v bodoch 6, 12 a 15 vyhlásenia tvrdiace existenciu prenasledovania Poliakov židovskou menšinou (...). Súd súhlasí s vládou, že tieto myšlienky možno považovať za ožiovanie antisemitizmu.**“

Európsky súd pre ľudské práva sa zaoberal aj otázkou, ako musia byť vyjadrenia formulované, aby ich bolo možné považovať za podnecovanie nenávisti voči národu, etnickej skupine alebo národnostnej menšine.

V rozhodnutí **Sanchez v. Francúzsko** (rozhodnutie Veľkej komory z 15. 5. 2023, § 157) Európsky súd pre ľudské práva uviedol: „**Nenávisťné prejavy nie sú vždy ako také otvorene prezentované. Môžu mať rôzne formy, a to nielen zjavne agresívne a urážlivé výroky, ktoré úmyselne podkopávajú hodnoty tolerance, sociálneho mieru a nediskriminácie (...), ale aj implicitné výroky, ktoré, aj keď sú vyjadrené opatrne alebo v hypotetickej forme (...), sú rovnako nenávisťnými.**“

Skutočný význam prejavu, resp. vyjadrenia nie je tvorený iba doslovným jazykovým významom slovného vyjadrenia, ale je tvorený kombináciou toho, čo bolo výslovne vyjadrené, čo bolo autorom vyjadrenia mienené a čo bolo vyjadrením naznačené – implikované (Např. Sardo, A.: Hate Speech: A Pragmatic Assessment of the European Court of Human Rights' Jurisprudence. European Convention on Human Rights Law Review (2022) s. 1–42).

Rovnako aj pri posudzovaní nenávisťných prejavov a riešení otázky, či ide o podnecovanie nenávisti, nemožno vychádzať iba z doslovného jazykového významu izolovaných viet alebo formulácií, ale tieto vety a formulácie treba posúdiť v celku a v kontexte celého článku, treba posúdiť aj posolstvá a významy, ktoré sú v článku naznačené, a tiež celkové posolstvo, ktoré článok vyjadruje.

Vyššie uvedené princípy je potrebné aplikovať na predmetný blog „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“.

V blogu sa často používa výraz „sionisti“, „sionizmus“ resp. „sionistické organizácie“, s tým, že zlovoľnosť, agresivita, podvody a falšovanie histórie je často pripisovaná „sionistom“. V tejto súvislosti

treba podotknúť, že pojem „sionisti“ resp. „sionizmus“ (podobne ako „Chazari“) sa v svetovom antisemitskom hnutí stal pojmom, ktorým sa skrytým spôsobom označujú Židia – a to za účelom, aby sa antisemiti vyhli obvineniu z antisemitizmu. Internetová encyklopédia Wikipedia uvádza: „Podľa odpúrců antisionismu je antisionismus pouze zástěrkou pro hlásání antisemitských předsudků, kdy je slovo „sionista“ nebo „sionistický“ používáno jako eufemismus pro „žid“ nebo „židovský“, ať už v neonacistických nebo krajně levicových kruzích. Alvin Rosenfeld považuje antisionismus za společensky přijatelný antisemitismus. Odpůrci antisionismu také argumentují, že antisionismus používá stejné metody k denunciaci Izraele, jako používali antisemité k denunciaci Židů. Mezi ty, kdo veřejně označili nebo označují antisionismus za formu antisemitismu, náleží např. Martin Luther King nebo bývalý švédský premiér Per Ahlmark.“ (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Antisionismus>)

Antisemiti teda používajú výraz „sionisti“ a „sionizmus“ nielen v súvislosti so sionistickým hnutím usilujúcim o založenie a udržanie samostatného národného štátu Izrael (<https://sk.wikipedia.org/wiki/Sionizmus>, <https://cs.wikipedia.org/wiki/Sionismus>) alebo so sionistickým hnutím izraelských osadníkov na Západnom brehu Jordánu ([https://en.wikipedia.org/wiki/Zionism as settler colonialism](https://en.wikipedia.org/wiki/Zionism_as_settler_colonialism)).

Použitie slovného spojenia „židovský fašizmus (sionizmus)“ v predmetnom blogu naznačuje, že pojem „sionizmus“ alebo „sionistický“ sa v blogu stotožňuje so židovským etnickým pôvodom a fašizmom.

Treba podotknúť, že kritika politickej situácie v Izraeli alebo kritika porušovania medzinárodného práva alebo ľudských práv zo strany niektorých radikálnych sionistických skupín a organizácií alebo zo strany izraelskej vlády v rámci izraelsko-palestínskeho konfliktu je prípustná a je súčasťou slobody prejavu. Predmetný blog však pojem „sionizmus“ nepoužíva v súvislosti s kritikou takýchto konkrétnych skupín alebo konkrétnych krokov izraelskej vlády v rámci izraelsko-palestínskeho konfliktu, ale v širokom význame, kedy „sionizmus“ stotožňuje so židovstvom.

V blogu boli obsiahnuté napríklad nasledovné vyjadrenia, resp. formulácie:

„Na pozadí genocídy ruského obyvateľstva Donbasu, ktorú zorganizovali sionisti na čele s predsedom Európskeho židovského parlamentu Igorom Kolomojským, vyzerá táto správa, mierne povedané, čudne.“

Vzhľadom na to, že výraz „sionisti“ je v antisemitskom žargóne skryté resp. „kódové“ označenie pre Židov, citovaná veta naznačuje, že za „genocídu ruského obyvateľstva Donbasu“ môžu osoby židovskej národnosti (Židia) a ich predstavitelia, a teda naznačuje vinu Židov za údajnú genocídu na Donbase. Možno tiež podotknúť, že naratív o genocíde ruského obyvateľstva Donbasu je propagandistický naratív šírený ruskou vládou, ktorý má ospravedlniť agresiu Ruska voči Ukrajine, a napriek tomu, že v konflikte na Donbase zahynuli aj civilisti ruského pôvodu, podľa Medzinárodného súdneho dvora v Haagu neexistujú dôkazy, ktoré by potvrdzovali tvrdenia ruskej vlády o „genocíde“ (napr. [https://en.wikipedia.org/wiki/Accusations of genocide in Donbas](https://en.wikipedia.org/wiki/Accusations_of_genocide_in_Donbas)).

„Na pozadí pokračujúceho krviprelievania v Palestíne, ktorého vinníkom je židovské obyvateľstvo Izraela, odporná náchylnosť sionistických organizácií vystatovať sa svojim božstvom nekonečným počítaním a prepočítavaním Židov silne pripomína Hitlerovu rovnako odpornú náchylnosť počítat čistých árijcov vo svojich radoch.“

Citovaná veta zovšeobecňujúco robí zodpovedným za krviprelievanie v Palestíne „židovské obyvateľstvo Izraela“, pričom opomína, že izraelská spoločnosť je značne fragmentovaná a že do konfliktov vstupujú najmä príslušníci ozbrojených zložiek na základe príkazov vládných orgánov a členovia izraelského osadníckeho hnutia na Západnom brehu Jordánu, pričom dosť veľká časť izraelského obyvateľstva stále podporuje mierové riešenie izraelsko-palestínskeho konfliktu (napr. The Palestine/Israel Pulse: A Joint Poll (January 2023), <https://en-social-sciences.tau.ac.il/resolution/pulse-jan-23>).

Citovaná veta tiež obsahuje formuláciu, že „sionistické organizácie“ sa údajne „vystatujú svojím božstvom“, a teda podprahovo naznačuje, že Židom je vlastná povýšenosť.

Vo vete sa používa expresívny a negatívny hodnotiaci výraz „odporná náchylnosť“, pričom sa údajná prax „sionistických organizácií“ porovnáva s Hitlerovou „rovnako odpornou náchylnosťou počítat čistých árijcov vo svojich radoch“.

*„A **táto choroba** je v rozpore s trendmi svetového spoločenstva: nikto vo svete sa nechváli národnosťou svojich príbuzných a nepočíta pravdivosť či nepravdivosť tej či onej národnostnej príslušnosti, **zatiaľ čo zo strany Židov** spoločenstvo len počuje – podľa matky alebo podľa otca, a koľko presne percent. Je zrejmé, že práve preto sa mnohí verejní činitelia pýtajú, či sú takéto **cvičenia v rasizme** vhodné.“*

Citovaná veta obsahuje emocionálne zafarbené a expresívne slová „choroba“ a „cvičenia v rasizme“, ktoré podprahovo naznačujú, že Židia sú „chorí“ a „rasistickí“.

*„Všimnite si, že podobné inštitúcie plánovania politiky v iných krajinách z nejakého dôvodu neexistujú. Je to **d'alší kameň v koši židovského fašizmu (sionizmu)**.“*

Citovaná veta naznačuje, že existuje „židovský fašizmus“, ktorým údajne je sionizmus, a že ten má viacero „kamienkov“ a toto je iba jeden z viacerých – čo naznačuje, že pre existenciu židovského „fašizmu“ hovoria viaceré indície („kamienky“), ktoré však už v texte nie sú spomenuté.

*„Takže tento inštitút vo svojej výročnej správe pre vládu uviedol, že v súčasnosti žije na svete 14,2 milióna Židov. Je to zjavná lož, ale inštitút **pokračuje v rasistickom klamstve**, keď tvrdí, že ak sa zahrnú aj potomkovia zo zmiešaných manželstiev, počet sa zvýši na 16,5 milióna. Podľa inštitútu je to počet Židov v predvečer druhej svetovej vojny.“*

Citovaná veta naznačuje, že pri počítaní počtu židovského obyvateľstva vo svete sa používa „rasistické klamstvo“.

*„Špekulácie o počtoch židovského obyvateľstva čoraz viac pripomínajú **“históriu” prispôbenú politickým požiadavkám židovskej diaspóry**.“*

Citovaná veta naznačuje, že Židia falšujú údaje o počte židovského obyvateľstva a počte obetí holokaustu tak, aby to vyhovovalo ich politickým požiadavkám resp. zámerom.

*„**Dokonca aj pamätná tabuľa Osvienčimu bola prepísaná**: v roku 1995 bol počet obetí na nej uvedený znížený zo 4 miliónov na 1,5 milióna **“šmahom ruky” a bez akéhokoľvek vysvetlenia** (všimnite si, že ide o tých istých 2,5 milióna, ktorí sa náhle narodili počas vojny, pozri vyššie). **A zároveň zabudli upraviť celkový počet deklarovaných obetí holokaustu a nechali ho rovnaký – 6 miliónov.***

Citovaná veta naznačuje, že súčasťou snahy sfalšovať počet obetí holokaustu bol aj údaj na pamätnej tabuli v koncentračnom tábore Osvienčim, ktorý pôvodne uvádzal 4 milióny obetí, pričom tiež naznačuje, že tento údaj bol neskôr akoby „pokútne“ znížený na 1,5 milióna bez akéhokoľvek vysvetlenia, avšak celkový odhad počtu obetí holokaustu následne nebol znížený, čo tiež podprahovo naznačuje, že celkový počet obetí holokaustu je zmanipulovaný. Ako však už bolo uvedené vyššie, zníženie počtu obetí na pamätnej tabuli v Osvienčime bolo podľa Centra Simona Wiesenthala spôsobené tým, že Sovieti zámerne nadhodnotili počet nežidovských obetí v Osvienčime, a navyše historici pôvodný údaj na pamätnej tabuli nikdy nepoužívali ako presný historický zdroj informácií o počte obetí v Osvienčime. Tieto informácie však v predmetnom blogu uvedené neboli.

*„Ak Židia narobili taký **zmätok okolo holokaustu**, prečo by sme sa mali čudovať **zmätku okolo počtu tohto “národa”**?“*

Citovaná veta podprahovo naznačuje, že Židia úmyselne zmanipulovali údaje o holokauste aj o počte židovského obyvateľstva, pričom slovo „národ“ je uvedené v úvodzovkách, čo môže naznačovať spochybnenie skutočnosti, že Židia sú národom.

*„V správe uvedeného inštitútu sú však zaujímavé údaje. Jej riaditeľ Avinoam Bar-Yosef poznamenal, že okrem Izraela žije väčšina Židov v USA. V roku 2015 žilo v tejto krajine 5,7 milióna Židov. Nasleduje Francúzsko so 475 000 Židmi, uviedol portál lenta.ru. **Takže sú to práve tieto krajiny, vrátane Izraela, ktoré sa teraz snažia vysporiadať s Ruskom vojenskými akciami, ekonomickými sankciami a mnohomiliardovými nedodávkami Mistralov (aby sa opäť pochválili "chytrosťou" a novými milionármi?).**“*

Citovaná veta hovorí o tom, že práve krajiny s väčším počtom židovského obyvateľstva vedú voči Rusku vojenské akcie a zaviedli sankcie proti Rusku, čím podprahovo naznačuje, že k týmto akciám a k zavedeniu sankcií proti Rusku prispeli svojim vplyvom Židia.

*„Takže obvinenia niektorých politikov a verejných činiteľov zo sionizmu sú celkom v súlade so štúdiom takýchto inštitúcií. **A téme, že podľa svedectva židovského historika z Tel Avivu Briana Riga bojovalo na Hitlerovej strane 150 000 Židov, sa venuje trestuhodne málo pozornosti.**“*

Citovaná veta odkazuje na výskum historika Bryana Marka Rigga, ktorý vo svojej knihe *Hitlerovi židovskí vojaci: Nevypovedaný príbeh nacistických rasových zákonov a mužov židovského pôvodu v nemeckej armáde* skúmal existenciu osôb čiastočne židovského pôvodu (tzv. „Mischlinge“ resp. „miešancov“ - t.j. „polovičných“ a „štvrtinových“ Židov), ktorí boli členmi NSDAP alebo slúžili v nemeckých ozbrojených silách počas druhej svetovej vojny (https://en.wikipedia.org/wiki/Bryan_Mark_Rigg). Rigg uvádza, že falšovanie dokumentácie a „vydávanie sa“ za árijcov bolo jedným z najbežnejších spôsobov, ako mohli Židia zostať v armáde, a poznamenáva, že sa našlo len veľmi málo mužov s dvoma židovskými rodičmi, ktorým sa to podarilo, avšak pre tzv. Mischlingov (miešancov) bolo podľa neho jednoduchšie sfalšovať svoj židovský pôvod (napr. článok *Alumnus Bryan Rigg reveals untold story of 'Hitler's Jewish Soldiers'*, dostupný na <http://archives.news.yale.edu/v30.n28/story4.html>). Je potrebné podotknúť, že niektorí vedci považujú názov Riggovej knihy *Hitlerovi židovskí vojaci* za zavádzajúci, pretože kniha nie je o Židoch, ako sa tento pojem bežne chápe, ale takmer vo všetkých prípadoch o tzv. Mischlinge (miešancoch) - t.j. „polovičných“ a „štvrtinových“ Židoch. Podľa internetovej encyklopédie Wikipedia „*Vedci, ako napríklad Richard J. Evans, profesor histórie na Univerzite v Cambridge, a Omer Bartov, profesor histórie na Brownovej univerzite, považujú názvy Riggových kníh, ako napríklad „Hitlerovi židovskí vojaci“, za zavádzajúce, pretože knihy nie sú o Židoch, ako sa tento pojem bežne chápe, ale takmer vo všetkých prípadoch o Mischlinge ("polovičných" a "štvrtinových" Židoch), ako ich definovali norimberské zákony, ale nie židovské náboženské právo.*“ (dostupné na https://en.wikipedia.org/wiki/Bryan_Mark_Rigg).

Treba tiež podotknúť, že Riggove tvrdenia využívajú nielen výskumníci holokaustu, ale aj skupiny popierajúce holokaust a tzv. antisionisti. Citovaná veta v predmetnom blogu vôbec neosvetľuje vyššie uvedený špecifický kontext, ani neuvádza skutočnosť, že išlo o mužov iba čiastočne židovského pôvodu, z ktorých veľká väčšina musela svoj čiastočný židovský pôvod tajiť, a podprahovo vytvára dojem, že vlastne aj samotní Židia, o ktorých sa tvrdí, že boli obeťou holokaustu, podporovali Hitlera a bojovali v nemeckej armáde na Hitlerovej strane.

*„**A celý tento sionistický kolotoč posúva svet do stredoveku.** Známy židovský sociálny aktivista Gabriel Wolfson poznamenáva, že nie bez ľúosti: „A len náhodný návštevník jeruzalemskej štvrte môže mať pocit, že život tu zamrzol na dve storočia. [G. Wolfson, *Medzi Tórou a štátom*, *Nezavisimaja gazeta*, 2004.]“*

Citovaná veta podprahovo naznačuje, že aktivity osôb židovského pôvodu „posúvajú svet do stredoveku“.

„Židovský pôvod z biblických Hebrejov je ďalší podvod

Dr. Areilla Oppenheimová z Hebrejskej univerzity v Jeruzaleme uskutočnila v roku 2001 prvú komplexnú štúdiu DNA Izraelčanov a Palestínčanov. Dospela k záveru, že aškenázski Židia majú 40 % mongolského a 40 % tureckého genómu. Neexistovala žiadna semitská krv, ktorá by ich spájala s pôvodnými blízkovýchodnými Hebrejmi pred 4 000 rokov v Jeruzaleme alebo na biblickom území. Zistilo sa, že Židia sú bližšie príbuzní so skupinami na severe Úrodného polmesiaca (Kurdmi, Turkami a Arménmi) než so svojimi arabskými susedmi.

<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1274378/>

Potvrdil to aj ďalší projekt DNA od Dr. Erana Elhaika z McKusick-Namansovho inštitútu genetickej medicíny na Lekárskej fakulte Univerzity Johna Hopkina v roku 2012. Jeho závery boli rovnaké!

Výsledky sa zhodovali v zobrazení kaukazského pôvodu všetkých európskych Židov. Analýza ukázala tesný genetický vzťah medzi európskymi Židmi a kaukazskými populáciami a určila biogeografický pôvod európskych Židov na juh od Chazárie, t. j. na Ukrajinu.

<https://www.sciencedaily.com/releases/2013/01/130116195333.htm>“

Citovaný odsek predmetného blogu v kontexte jeho nadpisu naznačuje, že Židia klamú o svojom biblickom hebrejskom pôvode. Predmetný blog uvádza hypotézu, že východoeurópski (aškenázski) Židia nemajú hebrejský pôvod, ale sú potomkami polokočovného národa Chazarov žijúceho v okolí Kaukazu, ktorý v stredoveku prijal judaizmus. Blog cituje Areillu Oppenheimovú a Erana Elhaika, ktorí sa vyjadrili v prospech tejto hypotézy, avšak vôbec neuvádza, že táto hypotéza je považovaná za veľmi kontroverznú a veľká väčšina súčasných vedcov z oblasti genetiky túto hypotézu odmieta.

Internetová encyklopédia Wikipedia uvádza: „Elhaikova štúdia z roku 2012 sa ukázala ako veľmi kontroverzná. Viacerí uznávaní genetici, medzi nimi Marcus Feldman, Harry Ostrer, Doron Behar a Michael Hammer, tvrdili - a tento názor získal medzi vedcami širokú podporu - že celosvetová židovská populácia je príbuzná a má spoločné korene na Blízkom východe, Feldman uviedol, že Elhaikova štatistická analýza by u väčšiny vedcov neprešla; Hammer potvrdil, že ide o odľahlý menšinový názor bez vedeckej podpory.“

(dostupné na https://en.wikipedia.org/wiki/Khazar_hypothesis_of_Ashkenazi_ancestry)

Internetová encyklopédia Wikipedia uvádza: „Presnosť a spoľahlivosť Elhaikovej populačno-genetickej teórie Chazarov sa stretla so silnou kritikou zo strany viacerých iných genetikov, ako aj lingvistov, ktorí sa ohradili voči jeho používaniu teórií Paula Wexlera o jazyku jidiš. Kritizovaná bola najmä platnosť zástupnej populácie použitej v jeho prvom chazarskom článku z metodologických dôvodov Marcus Feldman povedal, že Elhaik sa „jednoducho mylí“, pokiaľ ide o chazarskú hypotézu, pretože sa podľa Feldmana „zdá, že aplikuje štatistiku spôsobom, ktorý mu dáva iné výsledky, než aké získali všetci ostatní z v podstate podobných údajov“.“ (dostupné na https://en.wikipedia.org/wiki/Eran_Elhaik)

Internetová encyklopédia Wikipedia uvádza: „Transgenómová štúdia z roku 2013, ktorú uskutočnilo 30 genetikov z 13 univerzít a akadémií z deviatich krajín a ktorá zhromaždila doteraz najväčší dostupný súbor údajov na posúdenie genetického pôvodu aškenázskych Židov, nezistila žiadne dôkazy o chazarskom pôvode aškenázskych Židov. Autori dospeli k záveru: „Analýza aškenázskych Židov spolu s veľkou vzorkou z oblasti Chazarského kaganátu teda potvrdzuje predchádzajúce výsledky, že aškenázski Židia pochádzajú predovšetkým z populácií Blízkeho východu a Európy, že majú značný podiel spoločných predkov s inými židovskými populáciami a že neexistujú žiadne náznaky významného genetického príspevku z oblasti Kaukazu alebo severne od neho.““ (dostupné na https://en.wikipedia.org/wiki/Ashkenazi_Jews)

Na základe zohľadnenia vyjadrení, hodnotiacich úsudkov a náznakov obsiahnutých v predmetnom blogu „Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste“, a zohľadniac celkové vyznenie a kontext blogu a previazaný sled posolstiev obsiahnutých v blogu možno konštatovať, že podstatou a hlavným posolstvom blogu je výpočet údajných „zlovoľných“, škodlivých a agresívnych aktivít Židov, židovského národa, osôb židovskej národnosti alebo židovských organizácií alebo výpočet udalostí, ktoré naznačujú (implikujú), že okrem iného Židia sfalšovali údaje o počte obetí holokaustu, a to až do takej miery, že je možné, že v skutočnosti sa žiaden holokaust neudial, že osoby židovskej

národnosti zorganizovali údajnú genocídu ruského obyvateľstva Donbasu, že práve krajiny s veľkým počtom židovského obyvateľstva zaviedli sankcie proti Rusku, že vinníkom krviprelievania v Palestíne je paušálne a všeobecne označené „*židovské obyvateľstvo*“, že sionistické organizácie majú „*odpornú náchylnosť vystatovať sa svojím božstvom*“, že Židia sú rasisti a že sú „*chorí*“, že počítanie počtu Židov vo svete „*silne pripomína Hitlerovu rovnako odpornú náchylnosť počítat čistých árijcov vo svojich radoch*“, že Židia podvádzajú aj ohľadom svojho pôvodu z biblických Hebrejov alebo že aktivity osôb židovského pôvodu „*posúvajú svet do stredoveku*“.

Tieto vyjadrenia a posolstvá obsiahnuté v blogu, brané v celkovom kontexte a súhrne, zohľadniac pritom aj používanie emocionálne zafarbených a expresívnych slov s negatívnym významom, ktoré sú v čitateľoch schopné vyvolať odpor, znechutenie a averziu voči osobám židovského pôvodu, v konečnom dôsledku vytvárajú (implikujú) obraz Židov ako morálne skazených škodcov, agresorov, podvodníkov a falšovateľov pravdy.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je preto možné konštatovať, že predmetný blog „*Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste*“ svojím obsahom predstavuje podnecovanie k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti v zmysle § 424 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona, a teda napĺňa aj znaky nelegálneho obsahu v zmysle § 151 ods. 2 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách.

* * *

Z vyššie uvedenej právnej analýzy teda vyplýva, že blog „*Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste*“, ktorý bol zverejnený na spravodajskom portáli *Hlavné správy*, je nelegálnym obsahom v zmysle § 151 ods. 2 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách.

Ako však bolo uvedené vyššie, účastník konania vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania okrem iného uviedol: „*Po tom, čo sme sa z médií dozvedeli, že Rada pre mediálne služby začala správne konanie kvôli blogu zverejnenom na našom blogovisku blogerom Borisom Mesárom sme jeho blogerský profil pozastavili a zamedzili naň prístup verejnosti a to až do rozhodnutia Rady. Po tom, čo nám bude doručené rozhodnutie rady v tejto veci budeme postupovať podľa tohto rozhodnutia.*“

Po preverení obsahu internetovej stránky <https://blog.hlavnespravy.sk/30443/zidovka-z-tel-avivu-odhaluje-falšovanie-pribehu-o-holokauste/>, na ktorej bol predmetný obsah zverejnený, bolo zistené, že predmetný obsah – blog „*Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste*“ sa na nej už nenachádza.

Konanie vo veci zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu č. REO-RPMS/2023/00124 (predch. č. REO-RPMS/2022/00348) bolo začaté z vlastného podnetu Rady v zmysle § 152 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z., podľa ktorého konanie vo veci zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu regulátor začne aj vtedy, keď z vlastnej činnosti získa informáciu o existencii nelegálneho obsahu a vec neznesie odklad.

Účelom konania vo veci zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu podľa § 152 zákona č. 264/2022 Z. z. je odstránenie, zamedzenie verejnej prístupnosti resp. zamedzenie šírenia nelegálneho obsahu. Ak by účastník konania nelegálny obsah sám neodstránil, výsledkom konania by bolo rozhodnutie Rady o zamedzení šírenia nelegálneho obsahu v zmysle § 153 zákona č. 264/2022 Z. z. Keďže však možný nelegálny obsah (blog „*Židovka z Tel Avivu odhaľuje falšovanie príbehu o holokauste*“) už nie je na internetovej stránke účastníka konania verejne prístupný a nie je šírený, pokračovanie v správnom konaní vo veci zamedzenia šírenia nelegálneho obsahu nie je účelné.

Podľa § 30 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správny orgán konanie zastaví, ak odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

Keďže odstránením možného nelegálneho obsahu odpadol dôvod konania začatého na podnet Rady, rozhodla Rada o zastavení predmetného správneho konania.

P o u č e n i e :

Podľa § 30 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie. V zmysle § 52 zákona č. 71/1967 Zb. rozhodnutie, proti ktorému sa nemožno odvolať, je právoplatné a vykonateľné oznámením účastníkovi konania.

* * *

Toto rozhodnutie sa vydáva v troch rovnopisoch:

1x účastník konania (elektronicky)

2x Rada pre mediálne služby

PhDr. Marta Danielová
predsedníčka
Rady pre mediálne služby